

Решение № 49

Номер 49

Година 02.04.2020

Град Мадан

Районен Съд - Мадан

На 05.03

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Меденка Недкова

Гражданско I инстанция дело

номер

20185430100318

по описа за

2018

година

Производството е по иск с правно основание чл.422ал.1

ГПК.

ИЩЕЦЪТ „.....ЕАДГ.,ЕИК*****“,представявано от изпълнителните директори А. В. Д. и М. М. ***** гражданин с ЛНЧ 8888,Ч. пълномощника му А. В8 Г., със съдебен адрес: Г.,бул.“Б.№.,88.,твърди в исковата молба,че на 5.XI.2013год. е сключен договор с индивидуален потребителски №,между „М.....“ЕАДГ.,ЕИК*****“,като оператор и потребителя И. Р. Р.ЕГН*,с който на потребителя са предоставени далекосъобщителни услуги на номер * по Тарифен план М-Тел Smart 1,с месечна абонаментна такса 24.90лв. с ДДС.На същата дата потребителят е сключил с мобилния оператор и договор за лизинг за апарат ZTE Grand X pro промо за срок от 24месеца.Клиентският номер на потребителя е 503885878,а в системата на „М.....“ЕАДГ. /понастоящем „.....ЕАДГ./ потребителят е въведен с индивидуален №М3858284.Ищецът твърди,че в срока на действие на договора за мобилни услуги№М3858284/5.XI.2015год. са издадени следните фактури№299674821/29.IX.2014год. за отчетен период 23.VIII.2014год. до 22.IX.2014год. за сумата 9.90лв.,с падеж на плащане 11.X.2014год., фактура№301263924/27.X.2014год. за отчетен период 23.IX.2014год. до 22.X. 2014год. за сумата 9.90лв.,с падеж на плащане 11.XI.2014год.,

фактура№303602885/27. XI.2014год. за отчетен период 23.X.2014год. до 22.XI.2014год. за сумата 9.90лв.,с падеж на плащане 12.XII.2014г., фактура №305457241/28.XII.2014год. за отчетен период 23.XI.2014год. до 22.XII.2014год. за сумата 9.90лв.,с падеж на плащане 12.I.2015год., фактура№307059010/26.I.2015год. за отчетен период 23.XII.2014год. до 22.I.2015год. за сумата 9.90лв.,с падеж на плащане 10.II.2015год., фактура№308655818/26.II.2015год. за отчетен период 23.I.2015год. до 22.II.2015год. за сумата 9.90лв.,с падеж на плащане 13.III.2015год. и фактура№310249526/26.III.2015год. за отчетен период от 23.II.2015год. до 22.III.2015год. за сумата 70.30лв.,с падеж на плащане 10.IV.2015год..Ищецът е издал и фактура№566200777/30.X.2014год.,с която е начислена неустойка в размер на 249лв. за предсрочно прекратяване на договора за далекосъобщителни услуги.Тъй като потребителят не е заплатил дължимите месечни абонаментни такси за ползваните мобилни услуги,то операторът е прекратил предсрочно договора за далекосъобщителни услуги.Ищецът твърди, че на 23.X.2017год. е подал заявление за издаване за заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу длъжника И. Р. Р.като е претендирал главница в размер на 129.70лв.,представляваща незаплатена далекосъобщителна услуга и законна лихва върху сумата,считано от датата на подаване на заявлението до изплащане на вземането,ведно със сумата 249лв.,представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договора за далекосъобщителни услуги и 32.43лв. мораторни лихви върху главницата.Образувано е ч.гр.д.№79/2018год. по описа на МРС,по която е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК №38/23. II.2018год.,която се счита връчена на длъжника по реда на чл.47ал.1 ГПК.Ето защо с разпореждане№609/31.VII.2018год. по ч.гр.д.№79/2018год. на МРС на основание чл.415ал.1т.2 ГПК на заявителя е указано да предяви иск за установяване за вземанията му,поради което за ищеца е налице правен интерес от предявяване на настоящия установителен иск по чл.422ал.1 ГПК срещу ответника.Ето защо ищецът моли Маданският районен съд,да постанови решение,с което да се признае за установено,че ответникът И. Р. Р.ЕГН* има изискуемо задължение към „.....ЕАДГ. в размер на 411.13лв.,от които 378.70лв. главница,представляваща потребени и незаплатени съобщителни услуги и неустойка по договор за далекосъобщителни услуги и мораторна лихва в размер на 32.43лв.

С молба вх.№2049/9.X.2018год. ищецът „.....ЕАДГ. поддържа предявения иск за сумата 378.70лв. и се отказва на основание чл.233 ГПК от иска за мораторни лихви в размер на 32.43лв..Уточнява,че е предявил иск с правно основание чл.422ал.1 ГПК-да се признае за установено по отношение на ответника И. Р. Р.ЕГН *,че към него съществува изискуемо вземане на ищеца „.....” ЕАДГ. в размер на 378.70лв.,от които: 129.70лв. незаплатени далекосъобщителни услуги,дължими по договор за далекосъобщителни услуги с номер М3858284/5.XI.2013год.,съгласно

фактура№299674821 с падеж на плащане 11.X.2014год.,за отчетен период от 23.VIII.2014год. до 22.IX.2014год., фактура№301263924 с падеж на плащане 11.XI.2014год.,за отчетен период от 23.IX.2014год. до 22.X.2014год., фактура№303602885 с падеж на плащане 12.XII.2014год.,за отчетен период от 23.X.2014год. до 22.XI.2014год., фактура№305457241 с падеж на плащане 12.I.2015год., за отчетен период от 23.XI.2014год. до 22.XII.2014год., фактура№307059010 с падеж на плащане 10.II.2015год.,за отчетен период от 23.XII.2014год. до 22.01.2015год., фактура№308655818 с падеж на плащане 13.03.2015 год., за отчетен период от 23.I.2015год. до 22.II.2015год., фактура №310249526 с падеж на плащане 10.04.2015год., за отчетен период от 23.II.2015год. до 22.III.2015год. и 249лв. неустойка за предсрочно прекратяване на договор за далекосъобщителна услуга, дължима по договора за далекосъобщителни услуги с номер М3858284/5.XI.2013год.,съгласно фактура№566200777 с падеж на плащане 30.X.2014год.,за отчетен период от 23.IX.2014год. до 22.X.2014год.

С определение№246/12.X.2018год. по гр.д.№318/2018год. на Маданския районен съд е прекратено производството по делото на основание чл.233 ГПК по предявения иск за сумата 32.43лв.,представляващи мораторни лихви,поради отказ на ищеца от иска.

ОТВЕТНИКЪТ И. Р. Р.ЕГН* с адрес Г.,ж.к....,бл...,вх...., ап...,Ч. назначения му особен представител А. М. О., със съдебен адрес гр.Р., бул.Б.№...,подава писмен отговор вх.№2014/11.XI.2019год. на исковата молба. Твърди,че предявеният иск е допустим,но неоснователен,като го оспорва по основание и размер.Оспорва сключването на договорите,приложени към исковата молба,както и предоставянето на далекосъобщителни услуги от ищеца на ответника.Прави възражение за погасяване по давност на сумата 129.70лв.,претендирана като главница и представляваща сбор от вземанията по процесните фактури,поради изтичането на кратката тригодишна погасителна давност за периодични плащания,приложима към месечните сметки за далекосъобщителни услуги-чл.111б.“в“ от ЗЗД.А по отношение на претендираната от ищеца неустойка в размер на 249лв.,счита,че клаузата за неустойка при предсрочно прекратяване на договор/и за мобилни услуги с абонатен №3858264,противоречи на добрите нрави,поради което обуславя нейната нищожност.Ответникът И. Р. Р. е потребител по смисъла на §13т.1 от ДР на ЗЗП и се ползва от защитата по ЗЗП,тъй като е физическо лице,което придобива стоки или услуги,които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност.В процесния договор клаузата за неустойка не е индивидуално договорена с потребителя,съгласно чл.146ал.2 ЗЗ,тъй като договорът е бланков.На потребителя не е била предоставена възможност да внася промени в неговото съдържание и да включва нови условия по изпълнението на договора,в т.ч. да изрази становище по клаузата за неустойка при прекратяване на договора.В случая неустойката е в размер на

249лв.,а неизпълнението на потребителя по договора е в размер на 129.70лв.,т. е. неустойката е два пъти по-голяма от неизплатените задължения по договора. Като противоречаща на добрите нрави тя е нищожна и на основание чл.26бал. 1пр.3 ЗЗД,съгласно цитираната в отговора съдебна практика.

Съдът е обявил на страните, че ще се произнесе по неравноправността на клаузите от процесния договор,по силата на които е договорено,че се дължи неустойка в размер на абонаментната такса до края на срока на договора—чл.5.3.1 от приложение№1 към договор№503885878/5. XI.2013год. между страните /лист 10 от делото/.

Маданският районен съд като взе предвид изложеното в исковата молба от ищеца и неговият пълномощник А. Г.,становището на ответника Ч. особения представител А. О.,обсъди събраните по делото писмени доказателства и заключението на СТЕ,в тяхната съвкупност и поотделно,на основание чл.235 ГПК,направи следните фактически и правни изводи:

Безспорно се установи по делото,че на 5.XI.2013год. е сключен договор№503885878 за далекосъобщителни услуги,между „М.....“ЕАДГ.,ЕИК*****,като оператор и И. Р. Р.ЕГН*,като потребител,по силата на който операторът е предоставил на потребителя далекосъобщителни услуги за мобилен номер * по Тарифен план М-Тел Smart 1,с месечна абонаментна такса 24.90лв. с ДДС.На същата дата потребителят е сключил с мобилния оператор и договор за лизинг за апарат ZTE Grant X pro промо за срок от 24месеца,с договорена месечна лизингова вноска в размер на 9.90лв. с ДДС.Клиентският номер на потребителя е 503885878,а в системата на „М.....“ЕАДГ. /понастоящем „.....ЕАДГ./ потребителят е въведен с индивидуален номер М3858284,по който са отчитани всички ползвани от него услуги,предоставени от мобилния оператор.

Ищецът е издал в срока на действие на договора следните фактури: фактура№299674821/29.IX.2014год. на стойност 9.90лв.,за отчетен период 23.VIII.2014год. до 22.IX.2014год.,с падеж на плащане 11.X.2014год., фактура№301263924/27.X.2014год. на стойност 9.90лв. за отчетен период 23.IX.2014год. до 22.X.2014год.,с падеж на плащане 11.XI.2014год., фактура№303602885/27. XI.2014год. на стойност 9.90лв. за отчетен период 23.X.2014год. до 22.XI.2014год.,с падеж на плащане 12.XII.2014г., фактура №305457241/28.XII.2014год. на стойност 9.90лв. за отчетен период 23.XI. 2014год. до 22.XII.2014год.,с падеж на плащане 12.I.2015год., фактура№307059010/26.I.2015год. на стойност 9.90лв. за отчетен период 23.XII.2014год. до 22.I.2015год.,с падеж на плащане 10.II.2015год., фактура№308655818/26.II.2015год. на стойност 9.90лв. за отчетен период 23.I. 2015год. до 22.II.2015год.,с падеж на плащане 13.III.2015год. и фактура№310249526/26.III.2015год. на стойност 70.30лв. за отчетен период от 23.II.2015год. до 22.III.2015год.,с падеж на плащане 10.IV.2015год..Издал е и

фактура№566200777/30.X.2014год.,с която е начислена неустойка в размер на 249лв. за предсрочно прекратяване на договора за далекосъобщителни услуги, тъй като потребителят не е заплатил дължимите месечни абонаментни такси за ползваните мобилни услуги.

Ищецът е пристъпил към принудително събиране на вземанията си по договора за далекосъобщителни услуги,като е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК вх. №3081741/23.X.2017год. до Софийски РС.Издадена е заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК №38/23.II.2018год. по ч.гр.д. №79/2018год. на МРС,с която длъжникът И. Р. Р.ЕГН* с постоянен адрес гр. Мадан,ул.“Обединение“№17,вх.А.,2,ап.6 е осъден да заплати на „М.....“ЕАДГ.,ЕИК***** сума в размер на 378.70лв.,от която: 129.70лв. незаплатена далекосъобщителна услуга дължима по договор№М38582884/5.XI.2013год.,за която са издадени процесните фактури, сумата 249лв.,представляваща неустойка за предсрочно погасяване на договора за далекосъобщителни услуги,мораторна лихва в размер на 32.42лв.,ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението-23.X.2017год. до окончателното изплащане на задължението,както и направените по делото разноски в размер на 205лв..

С разпореждане№609/31.VII.2018год. по ч.гр.д.№79/2018год. на МРС е дадено указание на „М.....“ЕАДГ. да подаде иск за установяване на вземането му,тъй като заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК е връчена на длъжника И. Р. Р. по реда на чл.47ал.1 ГПК-Ч. залепване на уведомления на постоянния му адрес в гр.Мадан,и на настоящия му адрес в Г..Поради което за ищеца е налице правен интерес от предявяване на иск по чл.422ал.1 ГПК за установяване на вземането му.Искът по чл.422ал.1 ГПК е подаден в МРС на 10.IX.2018год., в едномесечния срок след получаване на разпореждането на МРС от „А1 Б.ЕАДГ. /с предишно наименование „М.....“ЕАДГ./ на 12.VII.2018год.

Вещото лице по назначената СТЕ И. П. И. в заключението твърди,че договор за далекосъобщителни услуги№503885878/5.XI.2013год. е прекратен от оператора „М.....“ЕАДГ. на 30.X.2014год,поради неплатени далекосъобщителни услуги,като номер * е закрит.По всяка една от представените фактури,цени на разговори,данни,съобщения и други такси, не са начислявани,поради факта,че номерът е спрян и не може да се използва. Начислените по тези фактури суми от по 9.90лв. месечно и последна сума 70.30лв. по фактура№310249526/26.III.2015год.,представяват дължими лизингови вноски за предоставеното мобилно устройство-апарат ZTE Grand X Pro с договор за лизинг№М3858284/5.XI.2013год.Поради неизпълнение на задълженията на потребителя да заплаща лизинговите вноски за предоставения му апарат,са начислени дължимите лизингови вноски до края на срока на договора. Месечното потребление и отчитането на ползваните услуги са отчетени с диференциарен програмен продукт,внедрен от оператора,

предоставен от външен вендор /компания производител на стоки и услуги под одобрена своя търговска марка/. В случая това е израелската,която обслужва и поддържа билинг системата на „М.....“Е..Начинът и методиката на отчитане са съобразно Тарифния план,уговорен от страните,който се прилага програмно,а именно:Таксуване на разговори към всички мрежи на всеки 60секунди,с минимален интервал 60секунди,тарифирането на пренос на данни е на всеки килобайт,всички останали услуги се таксуват съобразно действащия ценоразпис на оператора за съответната услуга за периода,който се използва.

Съдът възприема заключението на вещото лице по СТЕ изцяло,като компетентно и обективно изготвено,както и неоспорено от страните по настоящето дело.

При така установената фактическа обстановка,който е безспорна,съдът направи следните правни изводи:

Предявен е установителен иск по чл.422ал.1 ГПК-да се признае за установено по отношение на ответника И. Р. Р.ЕГН *,че към него съществува изискуемо вземане на ищеца „.....” ЕАДГ. в размер на 378.70лв., от които: 129.70лв. незаплатени далекосъобщителни услуги,дължими по договор за далекосъобщителни услуги №503885878/5.XI.2013год.,съгласно фактура№299674821 с падеж на плащане 11.X.2014год.,за отчетен период от 23.VIII.2014год. до 22.IX.2014год., фактура№301263924 с падеж на плащане 11.XI.2014год.,за отчетен период от 23.IX.2014год. до 22.X.2014год., фактура№303602885 с падеж на плащане 12.XII.2014год.,за отчетен период от 23.X.2014год. до 22.XI.2014год., фактура№305457241 с падеж на плащане 12.I.2015год., за отчетен период от 23.XI.2014год. до 22.XII.2014год., фактура№307059010 с падеж на плащане 10.II.2015год.,за отчетен период от 23.XII.2014год. до 22.01.2015год., фактура№308655818 с падеж на плащане 13.03.2015 год., за отчетен период от 23.I.2015год. до 22.II.2015год., фактура №310249526 с падеж на плащане 10.04.2015год., за отчетен период от 23.II.2015год. до 22.III.2015год. и 249лв. неустойка за предсрочно прекратяване на договор за далекосъобщителна услуга, дължима по договор/и за далекосъобщителни услуги №503885878/5.XI.2013год.,съгласно фактура№566200777 с падеж на плащане 30.X.2014год.,за отчетен период от 23.IX.2014год. до 22.X.2014год.

Предмет на делото при установителния иск по чл.422 ГПК е вземане на ищеца-кредитор,произтичащо от договор за далекосъобщителни услуги№503885878/5.XI.2013год.,сключен между „М.....“ЕАДГ.,като оператор и И. Р. Р.ЕГН*,като потребител и договор за лизинг№ М3858284/5.XI.2013год. на мобилно устройство-апарат ZTE Grand X Pro,в които размерът и изискуемостта на ползваните мобилни услуги са определени от страните при сключването им.Ако фактите,относими към настъпване и обявяване на изискуемостта,са осъществени преди подаване на заявлението по чл.410 ГПК, вземането е изискуемо в заявения размер и е възникнало на предявеното

основание.

Налице е активна материална легитимация на ищеца „А1 Б. ЕАДГ. /с предишно наименование „М.....“/, произтичаща от горепосочените договор за далекосъобщителни услуги №503885878/5.XI.2013год., сключен между „М.....“ ЕАДГ., като оператор и И. Р. Р.ЕГН*, като потребител, с който на потребителя е предоставен мобилен номер * по Тарифен план М-Тел Smart 1, с месечна абонаментна такса 24.90лв. с ДДС и договор за лизинг №М3858284/5. XI.2013год., в който на потребителя е предоставено мобилно устройство-апарат ZTE Grand X pro за срок от 24 месеца, с договорена месечна лизингова вноска в размер на 9.90лв. с ДДС. Така ищецът е изпълнил своето задължение по процесните договори, като е осигурил достъп на потребителя И. Р. Русев до своята мобилна мрежа и предлаганите далекосъобщителни услуги и му е предоставил на лизинг апарат, с който да ползва тези услуги. Особеният представител на ответника е оспорил тези договори в отговора на исковата молба, но не е поискал откриване на производство по оспорването им, поради което съдът счита, че това оспорване е бланково и недоказано.

Тъй като операторът е предоставил на потребителя И. Р. Русев индивидуален клиентският номер 503885878, и в системата на „М.....“ ЕАДГ. /понастоящем „А1 Б.ЕАДГ./ потребителят е въведен с индивидуален №М3858284, по който са отчитани всички ползвани от него услуги, ищецът не е могъл точно да посочи в исковата молба на какво основание са начислени сумите по процесните фактури-дали за ползвани далекосъобщителни услуги или за лизингови вноски на мобилното устройство. Заключение на СТЕ установи на какво основание са начислените сумите /дължими ежемесечни вноски/ по процесните фактури /без фактура №566200777/30.X.2014год., с която е начислена неустойка в размер на 249лв. за предсрочно прекратяване на договора за далекосъобщителни услуги, поради неплащане на дължимите месечни абонаментни такси от потребителя/. Вещото лице при извършената проверка в ищцовото дружество е установило, че договорът за далекосъобщителни услуги №503885878/5.XI.2013год., сключен между „М.....“ ЕАДГ., като оператор и И. Р. Р.ЕГН*, като потребител, с който на потребителя е предоставен мобилен номер * по Тарифен план М-Тел Smart 1, с месечна абонаментна такса 24.90лв. с ДДС, е бил прекратен от оператора „М.....“ ЕАДГ. на 30.X.2014год., заради неплатени далекосъобщителни услуги от потребителя И. Р. като номер * е закрит. Поради което на този номер след тази дата не е отчитано потребление на мобилни услуги, т.е. няма начислена цена на разговори, трафик на мобилни данни и прочие. По процесните фактури са начислявани суми, представляваща дължими месечни лизингови вноски по договор за лизинг №М3858284/5.XI.2013год., с който на потребителя е предоставено мобилно устройство-апарат ZTE Grand X pro за срок от 24 месеца, с договорена месечна лизингова вноска в размер на 9.90лв. с ДДС, а с фактура №310249526/26.III.2015год. е начислена сумата 70.30лв. с ДДС,

представляваща останалата дължима сума за мобилното устройство, предоставено на потребителя на лизинг. Тези суми са начислени, защото потребителят И. Р. Р. не е върнал предоставеното му мобилно устройство, като ответникът не ангажира доказателства, за да обори този твърдян от ищеца факт.

Ответникът Ч. особени представител А. О. прави правоизключващо възражение за погасяване по давност на сумата 129.70 лв., претендирана като главница и представляваща сбор от вземанията по процесните фактури, поради изтичането на кратката тригодишна погасителна давност за периодични плащания, приложима към месечните сметки за далекосъобщителни услуги-чл.111б. "в" от ЗЗД. А по отношение на претендираната от ищеца неустойка в размер на 249 лв., счита, че клаузата за неустойка при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги №503885878, противоречи на добрите нрави, поради което обуславя нейната нищожност. Ответникът И. Р. Р. е потребител по смисъла на §13 т.1 от ДР на ЗЗП и се ползва от защитата по ЗЗП, тъй като е физическо лице, което придобива стоки или услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. В процесния договор клаузата за неустойка не е индивидуално договорена с потребителя, съгласно чл.146 ал.2 ЗЗ, тъй като договорът е бланков. На потребителя не е била предоставена възможност да внася промени в неговото съдържание и да включва нови условия по изпълнението на договора, в т.ч. да изрази становище по клаузата за неустойка при прекратяване на договора.

Съгласно разпоредбата на чл.111б. "в" ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наеми, за лихви и за други периодични плащания. Законът не е дал легална дефиниция на понятието „периодични плащания“. Съгласно ТР №3/18.V.2012 год. по тълк.д. №3/2011 год. на ОСГТК на ВКС понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл.111б. "в" ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В ТР е посочено, че вземанията на топлофикациите, електроснабдителните и водоснабдителните дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл.111б. "в" ЗЗД и за тях се прилага кратката тригодишна давност. Поради което възражението на особения представител на ответника, че за вземанията по процесните фактури е приложима кратката тригодишна давност, е основателно, но доказано само за вземането по фактура №299674821/26.IX.2014 год. за сумата 9.90 лв., дължима за отчетен период 23.VIII.2014 год. до 22.IX.2014 год., с падеж 11.X.2014 год. Няма

спор, че предявяването на иска по чл.422ал.1 ГПК е процесуално действие, съставляващо част от проведеното заповедно производство, тъй като искът се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. А заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК е подадено от „М.....“ЕАДГ. на 23.X.2014год. Следователно вземането в размер на 9.90лв., дължимо по фактура №299674821/26.IX.2014год. за отчетен период 23.VIII.2014год. до 22.IX.2014год., с падеж 11.X.2014год., е погасено по давност, защото тригодишната давност за това вземане е изтекла на 11.X.2017год., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 23.X.2017год. За вземанията по останалите фактури, в общ размер на 119.80лв., тригодишната давност не е изтекла към 23.X.2017год.. Установи се по делото, че тази сума се дължи от ответника И. Р. Р. защото тя е сбор от лизинговите вноски за мобилното устройство, който му е предоставено от оператора „М.....“ЕАДГ., което той не е върнал след прекратяване на договора за далекосъобщителни услуги и договора за лизинг. Поради което за тази сума предявеният установителен иск по чл.422ал.1 ГПК е основателен и доказан, и ще следва да се уважи от съда. А за сумата 9.90лв., дължима по фактура №299674821/26.IX.2014год. за отчетен период 23.VIII.2014год. до 22.IX.2014год., с падеж 11.X.2014год., предявеният иск ще следва да се отхвърли, като неоснователен, защото това вземане е погасено по давност.

Съдът счита, че предявеният иск по чл.422ал.1 ГПК е неоснователен и за сумата 249лв., представляваща неустойка, начислена по фактура №566200777/30.X.2014год., поради предсрочно прекратяване на договора за далекосъобщителни услуги, прати неплащане на месечните абонаментни такси от потребите, по следните съображения:

Предходният съдия докладчик по делото е обявил, че съдът ще се произнесе служебно по неравноправността на клаузите, по силата на които е договорено, че се дължи неустойка в размер на абонаментната такса до края на срока на договора – чл.5.3.1 от приложение №1 към договор №503885878/5.XI.2013год. между страните /лист 10 от делото/.

Съгласно чл.5.3.1 от Приложение №1 към договор №503885878/5.XI.2013год. в случай, че абонатът наруши задълженията си, произтичащи от това Приложение, Договора и Общите условия, в това число, ако по негово искане или вина, договорът по отношение на условията по това Приложение бъде прекратен, в рамките на определения срок на ползване, операторът има право да прекрати договора по отношение на тези или всички услуги и/или да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаментни такси /без отстъпки/, дължими от датата на прекратяване до изтичане на определения срок на ползване. В настоящия случай ищецът е начислил неустойка в размер на 249лв., представляваща всички дължими месечни абонаментни такси от датата на прекратяване на договора – 30.X.2014год. до определения краен срок на ползване, като се е позовал на клаузи от

Общите условия на „.....“Е. и Приложение№1 към договора.

Съгласно разпоредбата на чл.146ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са индивидуално договорени. А съгласно чл.142ал.2 от ЗЗП „не са индивидуално договорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия“. Ноторно известно е, че Общите условия на договорите, сключвани от мобилните оператори, кредитните институции, застрахователите и прочие търговски дружества с потребителите, не се договарят индивидуално с всеки клиент/потребител. Законодателят обаче в разпоредбата на чл.147а ал.1 от ЗЗП е приел, че при сключване на договори при общи условия с потребител, общите условия обвързват потребителя само ако са му били предоставени и той се е съгласил с тях. Съгласието на потребителя с общите условия се удостоверява с неговия подпис-чл.147а ал.2 от ЗЗП. А съгласно чл.147а ал.5 от ЗЗП клаузата за съгласие с общите условия на договора и деклариране на получаването им от потребителя, включена в индивидуалните договори, не е доказателство да действителното приемане на общите условия и получаване на екземпляр от потребителя. В настоящия случай ищецът представя като доказателство, че потребителят И. Р. Р. е приел Общите условия на „.....“Е. за ползването на далекосъобщителни услуги, индивидуален договор№503885878/5.XI.2013год., в чл.6.1 от който е посочено, че потребителят приема Общите условия. Ето защо и на основание чл.147а ал.5 от ЗЗП съдът счита, че ищецът не доказва, че потребителят И. Р. Русев е запознат с Общите условия на „.....“Е., получил е екземпляр от тях и е съгласен с тях. Поради което Общите условия на“Е. не са приложими към облигационните правоотношения между страните по делото.

В случая е безспорно, че ответникът И. Р. Р. е потребител по смисъла на §13т.1 от ДР на ЗЗП, според което „потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки и ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон, действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. А ищецът „А1 Б.ЕАДГ. е „търговец“ по смисъла на §13т.2 от ДР на ЗЗП, тъй като предоставя мобилни услуги и сключва договори с потребители, като част от своята търговска и професионална дейност. Договорът за мобилни услуги е търговска сделка с предмет предоставяне на мобилни услуги, свързана с дейността на мобилния оператор, по смисъла на §13т.4 от ДР на ЗЗП и затова попада под правната уредба на ЗЗП, приложим към процесното правоотношение и инкорпорира в себе си нормите на Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Според чл.146ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, като в чл.146ал.2 от ЗЗП е посочено, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са

били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на договор при общи условия. Тези нормативни разрешения са дадени и в Директива №93/13/ЕИО на Съвета от 5.IV.1993 год. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която е транспонирана с нов чл.13а т.9 от ДР на ЗЗП/ДВ бр.64/2007 г./Според чл.3 от Директивата неравноправни клаузи са договорни клаузи, които не са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. Според Директивата не се счита индивидуално договорена клауза, която е съставена предварително и следователно потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание. Ищецът претендира неустойка в размер на 249 лв., равен на стойността на оставащите месечни абонаментни такси, считано от датата на прекратяване на договора до изтичане на определения срок. На ответника в качеството на физическо лице е предоставена далекосъобщителна услуга. Разпоредбата на чл.143 от ЗЗП дава легално определение на понятието „неравноправна клауза“ в договор, сключен с потребителя и това е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Процесният договор е сключен при предварително определени клаузи на договора от оператора на мобилни услуги, т.е. той е бланков договор за мобилни услуги. Безспорно се установи, че представеният от ищеца бланков договор и Приложение №1 към него не са били предмет на предварително договаряне между двете страни. Ответникът не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Не се установи атакуваната клауза за неустойка на чл. 5.3.1 от Приложение №1 към договор №503885878/5.XI.2013 год., да е била индивидуално договорена. Поради това ще следва да бъде отхвърлена исковата претенция за договорна неустойка в размер на 249 лв., като неоснователна и недоказана, тъй като клаузата на чл.5.3.1 от Приложение №1 към договор №503885878/5.XI.2013 год., на което основание е начислена неустойката, е неравноправна клауза, съгласно чл.146 ал.2 ЗЗП, поради което е и нищожна клауза, съгласно чл.146 ал.1 ЗЗП.

По гореизложените съображения съдът ще следва да уважи предявения иск по чл.422 ал.1 ГПК, като основателен и доказан до размер на 119.80 лв., а в останалата му част над 119.80 лв. до 378.70 лв., ще следва да отхвърли иска, като неоснователен и недоказан.

Съгласно т.12 от ТР №4/2013 год. на ОСГТК съдът следва да се произнесе по разноските в заповедното производство. Съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение, тъй като принудително

събиране на разноските се извършва въз основа на издаден, след влизане в сила на решението по установителния иск, изпълнителен лист по чл.404т.4 ГПК от съда в исковото производство.Ето защо ще следва да се осъди ответникът да заплати на ищеца разноски в заповедното производство в размер на 64.85лв., съобразно уважената част от иска.

На основание чл.78ал.1 ГПК ще следва да се осъди ответникът да заплати на ищеца съдебните разноски в исковото производство в размер на 302.11лв., съобразно уважената част от иска.

На особения представител на ответника А. О. е изплатено дължимото възнаграждение в размер на 300лв..

На основание гореизложеното и чл.422ал.1 ГПК Маданският районен съд

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на И. Р. Р. ЕГН* с постоянен адрес гр.М.,ул.“...“№...,вх.,...,ап., че „...ЕАДГ.,ЕИК*****, представлявано от изпълнителните директори А. В. Д. и М. М. има срещу И. Р. Р. ЕГН* вземания в общ размер на 119.80лв./сто и деветнадесет лева и осемдесет стотинки/,представляващи неплатени лизингови вноски по договор за лизинг №М3858284/5.XI.2013год.,за което са издадени следните фактури: фактура№301263924/27.X.2014год. на стойност 9.90лв.,с падеж на плащане 11.XI.2014год. за отчетен период от 23.IX.2014год. до 22.X.2014год., фактура№303602885 на стойност 9.90лв.,с падеж на плащане 12.XII.2014год., за отчетен период от 23.X.2014год. до 22.XI.2014год., фактура№305457241 на стойност 9.90лв.,с падеж на плащане 12.I.2015год., за отчетен период от 23.XI.2014год. до 22.XII.2014год., фактура№307059010 на стойност 9.90лв.,с падеж на плащане 10.II.2015год.,за отчетен период от 23.XII.2014год. до 22.01.2015год., фактура№308655818 на стойност 9.90лв.,с падеж на плащане 13.03.2015 год., за отчетен период от 23.I.2015год. до 22.II.2015год., фактура №310249526 на стойност 70.30лв.,с падеж на плащане 10.04.2015год., за отчетен период от 23.II.2015год. до 22.III.2015год.,ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК-23.X.2017год. до окончателното изплащане на задължението,за което е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК №38/23.II..2018год. по ч.гр.д.№79/2018год. на МРС.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „...ЕАДГ.,ЕИК*****, представлявано от изпълнителните директори А. В. Д. и М. М. срещу И. Р. Р. ЕГН* иск с правно основание чл.422ал.1 ГПК за сумата над 119.80лв. до 378.70лв.,от които 9.90лв. по фактура№299674821/26.IX.2014год.,с падеж 11.X.2014год. за отчетен период 23.VIII.2014гожд. до 22.IX.2014год. и за сумата 249лв.,представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договора за далекосъбищителни услуги № 503885878,поради неплащане в срок на месечните абонаментни такси,за което е издадена

фактура№566200777/30.X.2014год.,**КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН!**

ОСЪЖДА И. Р. Р.ЕГН* да заплати на „...ЕАДГ.,ЕИК***** разноските в заповедното производство в размер на 64.85лв./шестдесет и четири лева и осемдесет и пет стотинки/.

ОСЪЖДА И. Р. Р.ЕГН* да заплати на „...ЕАДГ.,ЕИК***** съдебните разноси в исковото производство в размер на 302.11лв./триста и два лева и единадесет стотинки/.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните по делото пред Смолянски окръжен съд!

РАЙОНЕН СЪДИЯ: